

Arrest

nr. 251 748 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de gemeente RAVELS, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Ravels van 3 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van mevrouw P. CEUSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in het kader van een duurzame relatie met haar partner J.R.

1.2. Op 3 november 2020 neemt de burgemeester van de gemeente Ravels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/07/2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :*

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie;

heeft geen paspoort met geldig inreisvisum voorgelegd op basis waarvan het recht op binnenkomst kan worden erkend, overeenkomstig artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981.

(...)

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis; 41, §2 en 47/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 47 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.1.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel

De aanvraag die verzoeker op 23 juli 2020 indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, gebeurde in functie van zijn Nederlandse feitelijke partner mevrouw R.J. (...), als partner in het kader van een duurzame relatie, dit in toepassing van artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'vreemdelingenwet').

Verzoeker legde hierbij zijn origineel paspoort voor dat geldig is van 21 juni 2019 tot 21 juni 2024. (stuk 5)

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of een ander familielid van een burger van de unie. De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker geen paspoort met geldig inreisvisum heeft voorgelegd, overeenkomstig artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft wel een geldig paspoort voorgelegd. (zie stuk 5)

Aldus vormt het ontbreken van een geldig inreisvisum de enige reden om de aanvraag van verzoeker te weigeren.

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 40bis, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
(...)”*

Artikel 41 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§1

(...)

§ 2

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3

De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4 (...)

Artikel 41, §2 van de vreemdelingenwet wordt verder ten uitvoer gelegd in artikel 52 en artikel 47 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'vreemdelingenbesluit').

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden “van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 47 van het vreemdelingenbesluit stelt:

“§ 1

De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2

Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

In principe wordt de voorlegging van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum vereist. Evenwel dient uit de samenlezing van de vermelde bepalingen te worden vastgesteld dat bij ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het vreemdelingenbesluit; onder andere wordt hierin een al dan niet geldig nationaal paspoort vermeld – wat verzoeker heeft voorgelegd.

Artikel 41 vreemdelingenwet voorziet zelf in de mogelijkheid dat wanneer betrokkene niet over de vereiste documenten beschikt, hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Artikel 41 vreemdelingenwet voorziet nergens dat de aanvraag kan worden geweigerd louter omwille van het ontbreken van een (geldig paspoort voorzien van een) geldig inreisvisum. De enige sanctie waarin voorzien wordt is een administratieve geldboete van € 200,00. (zie §4)

Uit artikel 41 vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid dat in ieder geval een geldig visum zou vereist zijn.

Artikelen 52 en 47 van het vreemdelingenbesluit verduidelijken verder dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort. Dit heeft verzoeker voorgelegd.

Er kan niet worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie een geldig visum wordt voorgelegd.

Zoals hoger vermeld, is het paspoort dat verzoeker heeft voorgelegd geldig tot 21 juni 2024.

Verzoeker heeft dus wel degelijk voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, §4 en 41, §2 vreemdelingenwet.

Tenslotte kan worden verwezen naar analoge rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, o.a. arrest nr. 229 757 van 3 december 2019 en arrest nr. 236 793 van 12 juni 2020.

Het middel is gegrond.”

3.1.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis; 41, §2 en 47/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit.

3.1.1.4. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekende partij op 23 juli 2020 bij de diensten van de gemeente Ravels een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met mevrouw J.R., die de Nederlandse nationaliteit heeft (cf. artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij werd op 23 juli 2020 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waarin onder meer het volgende wordt vermeld:

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 23/10/2020 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen:

(...)

geldig inreisvisum

(...)”.

3.1.1.5. De thans bestreden beslissing weigert aan de verzoekende partij het recht op verblijf van meer dan drie maanden om reden dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd. In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk gesteld dat deze beslissing wordt genomen in uitvoering van artikel 52, §3 en artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, terwijl met betrekking tot de verplichting om een geldig inreisvisum voor te leggen wordt verwezen naar artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1.6. De verzoekende partij argumenteert dat zij een origineel paspoort heeft voorgelegd geldig tot 21 juni 2024, dat aldus het ontbreken van een geldig inreisvisum de enige reden vormt om haar aanvraag te weigeren. Zij betwist niet dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, doch argumenteert dat uit de samenlezing van de artikelen 47/2, 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Zij betoogt dat wat onder andere documenten wordt verstaan wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit waar onder andere wordt gewezen op een al dan niet geldig paspoort, wat zij heeft voorgelegd. Vervolgens wijst zij erop dat artikel 41 van de Vreemdelingenwet zelf voorziet in de mogelijkheid dat wanneer zij niet over de vereiste documenten beschikt, zij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet en stelt zij dat voormelde bepaling nergens voorziet dat de aanvraag kan worden geweigerd louter omwille van het ontbreken van een (geldig paspoort voorzien van een) geldig inreisvisum. Zij betoogt dat de enige sanctie waarin voorzien wordt een administratieve geldboete is van 200 euro, dat uit voormelde bepaling dus niet kan worden afgeleid dat in ieder geval een geldig visum zou zijn vereist. Voorts wijst zij erop dat de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit verduidelijken dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort, dat zij dit heeft voorgelegd. Zij concludeert dat er niet kan worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, een geldig visum wordt voorgelegd, dat haar paspoort dat zij heeft voorgelegd geldig is tot 21 juni 2024 en zij aldus wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Tot slot verwijst de verzoekende partij nog naar analoge rechtspraak van de Raad.

3.1.1.7. Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.
(...)”*

Op het ogenblik dat artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bij artikel 20 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, werd bij artikel 22 van voornoemde wet van 25 april 2007 eveneens artikel 41 van de Vreemdelingenwet gewijzigd als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op overlegging van een identiteitskaart of van een geldig nationaal paspoort of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.

De houder van een document dat door de Belgische overheden werd afgegeven en dat de binnenkomst en het verblijf in een Lid-Staat der Gemeenschappen heeft toegelaten, zal zonder meer tot het Belgisch grondgebied toegelaten worden, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een identiteitskaart of geldig nationaal paspoort of indien de familieleden van de burger van de Unie, die geen burger van de Unie zijn, niet beschikken over de in artikel 2 bedoelde documenten, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

De voorbereidende werkzaamheden (Parl. St. Kamer, doc nr. 51/2845/001) luiden als volgt wat betreft artikel 41 van de Vreemdelingenwet:

“Dit artikel wijzigt artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst reglementeert.

In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.

Het nieuwe vierde lid van artikel 41 voorziet de mogelijkheid om een administratieve boete op te leggen aan de burger van de Unie of zijn familielid die de vereiste documenten voor de binnenkomst niet overlegt, wetende dat het eerste en het tweede lid hem toestaan om zijn identiteit en/of zijn nationaliteit met andere middelen te bewijzen. Deze bepaling is in overeenstemming met het voornoemd BRAXarrest dat er aan herinnert (punt 77) dat het gemeenschapsrecht de Lid-Staten niet belet aan de nietnaleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren, op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn.

De vastgelegde boete lijkt in overeenstemming met deze vereisten: enerzijds gaat het om een sanctie die noodzakelijk is om te vermijden dat de betrokken personen zonder een paspoort of een identiteitskaart of, wat de familieleden die onderdanen zijn van een derde land betreft, zonder het vereiste visum, België binnenkomen.

Anderzijds is het bedrag van de boete evenredig met de last die het ontbreken van de vereiste documenten voor de Belgische autoriteiten vormt.

Het principe van de administratieve geldboete is tenslotte niet nieuw: het wordt reeds voorzien door artikel 74/4bis van de vreemdelingenwet.”

Het is dan ook zonder meer duidelijk dat de “in artikel 41, tweede lid, van de Vreemdelingenwet” bedoelde voorwaarde erin bestaat dat het betrokken derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel houder moet zijn van de documenten die krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet zijn vereist, waarbij de houder van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), evenwel vrijgesteld is van de visumplicht;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen dat hij of zij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Bij wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 9 juli 2019) wordt artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet nogmaals gewijzigd, zodat deze bepaling - die ook door verzoekende partij wordt geciteerd - op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt luidt:

“§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Aldus moet in de huidige stand van het geding worden aangenomen dat artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet voor derdelands familieleden van een burger van de Unie verwijst naar de gehele §2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet betreft echter in wezen niets meer dan de verdere specificering, voor de voornoemde familieleden, van de voorwaarden met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Zo voorziet het huidige artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet nog steeds dat het derdelands familielid van een burger van de Unie:

- Ofwel een geldig paspoort dat desgevallend (met name indien het een onderdaan betreft van een derde land dat voorkomt op de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum zoals bepaald in de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad) voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen, waarbij opnieuw het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van de Burgerschapsrichtlijn het betrokken familielid vrijstelt van de visumverplichting;
- Ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De bepaling dat het familielid aan de buitengrenzen moet worden gefaciliteerd om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, houdt niet in dat dit familielid alsdan moet worden toegelaten tot het grondgebied zonder dat hij of zij de nodige documenten heeft verkregen. Ook in deze hypothese zal het betrokken familielid uiteindelijk wel degelijk in het bezit zijn van de vereiste grensoverschrijdende documenten. De

voornoemde bepaling doet de documentaire voorwaarden, zoals bedoeld in artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, tweede lid (oud) dan wel 41, §2 (nieuw) van de Vreemdelingenwet derhalve niet teniet. Er anders over oordelen zou immers de imperatieve bepaling van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat het derdelands familielid “*de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde*” moet vervullen geheel zinledig maken aangezien alsdan geen enkele documentaire verplichting zou gelden.

Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts als volgt:

“§ 4 Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij betoogt, blijkt uit deze bepaling geenszins dat de geldboete de enige sanctie is. Uit artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet volgt enkel dat de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde een geldboete van 200 euro kan opleggen aan het familielid van de burger van de Unie die niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum en zulks ook al slaagt dit familielid er naderhand in “*binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”, zoals bedoeld in artikel 40, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in geen enkel opzicht dat een derdelands familielid die aan geen van de gestelde documentaire of alternatieve voorwaarden voldoet, enkel een boete kan krijgen en niet kan worden teruggedreven naar het land van inschepping.

De mogelijkheid om een boete op te leggen staat bovendien geheel los van de duidelijke en imperatieve bepaling van artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het derdelands familielid van de burger van de Unie (zoals bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet) enkel het recht heeft om deze Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, tweede lid (thans: artikel 41, §2) van de Vreemdelingenwet bedoelde documentaire voorwaarde vervult. De kwetsieuze documentaire voorwaarde vindt zodoende niet haar wettelijke grondslag in artikel 41 van de Vreemdelingenwet, maar in artikel 40bis, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De sanctie, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet - dat bepaalt dat de bepalingen van hoofdstuk I en dus ook (onder meer) de bepalingen van de artikelen 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn op de “*andere familieleden*” van een burger van de Unie - verliest de verzoekende partij dan ook uit het oog dat uit de samenlezing van de voornoemde artikelen volgt dat het familielid *c.q.* ruimer familielid, dat onderdaan is van een visumplichtig derde land (*quod in casu*), slechts een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan doen gelden indien dit familielid ofwel een geldig paspoort, voorzien van een geldig inreisvisum, kan voorleggen, ofwel op andere wijze kan bewijzen dat hij of zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter, zie *supra*) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om een geldig inreisvisum voor te leggen. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid “*op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Nederlandse partner, J.R., en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

De Raad verwijst ter verduidelijking in dit kader naar het arrest *BRAX* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99), waarin het Hof van Justitie het volgende heeft verklaard:

"1) Artikel 3 van richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de Gemeenschap, artikel 3 van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, en verordening (EG) nr. 2317/95 van de Raad van 25 september 1995 ter bepaling van de derde staten waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum, dienen tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel aldus te worden uitgelegd, dat een lidstaat een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens mag terugwijzen wanneer deze echtgenoot het bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148.

2) Artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 moeten aldus worden uitgelegd, dat een lidstaat op grond van deze bepalingen niet een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, (...) op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen."

In het arrest *BRAX* kan voorts het volgende worden gelezen:

"De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, *Roux*, C-363/89, *Jurispr.* blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven.

De praktische voorschriften voor de afgifte van de verblijfsvergunning zijn vastgesteld bij richtlijn 68/360 voor werknemers en hun gezinsleden, en bij richtlijn 73/148 voor zelfstandigen en hun gezinsleden.

Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest *Roux*, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest *Royer*, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, *Pieck*, 157/79, *Jurispr.* blz. 2171, punt 19).

De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest *Royer*, punt 40). Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest *Royer*, reeds aangehaald, punten 47 en 48).

Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen." (HvJ 25 juli 2002, *Brax*, C-459/99, ptn. 74-80) (de Raad onderlijnt).

Het arrest *BRAX* heeft betrekking op de echtgenoot van een burger van de Unie en het Hof van Justitie heeft het van decisiief belang geacht dat deze echtgenoot zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleent.

Het Hof van Justitie heeft deze argumentatie nogmaals bevestigd in het arrest *Commissie t. Spanje*, waarin het volgende wordt gesteld:

*“Aangezien de gemeenschapswetgever het belang van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden heeft erkend (arresten van 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, Jurispr. blz. I-6279, punt 38, en 25 juli 2002, *MRAX*, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 53), heeft hij in de verordeningen en richtlijnen inzake het vrije verkeer van personen de toepassing van het gemeenschapsrecht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten verregaand uitgebreid tot onderdanen van derde staten die gehuwd zijn met onderdanen van lidstaten. Wanneer een onderdaan van een lidstaat zich binnen de Gemeenschap verplaatst om de hem door voormeld verdrag en de bepalingen ter uitvoering ervan toegekende rechten uit te oefenen, mogen de lidstaten weliswaar van zijn echtgenoot die onderdaan van een derde staat is, een inreisvisum verlangen, maar dienen zij deze laatste wel alle faciliteiten te verlenen voor de verkrijging van het benodigde visum.*

*In casu staat vast dat Farid en Bouchair, onderdanen van derde staten, aan hun status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat het recht ontleenden om tot het grondgebied van de lidstaten te worden toegelaten of daartoe een visum te bekomen.” (HvJ 31 januari 2006, C-503/03, *Commissie t. Spanje*, ptn. 40-41).”*

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten *BRAX* en *Commissie t. Spanje* werd vervolgens gecodificeerd in artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn. Deze bepalingen luiden als volgt:

“2. Familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, mogen slechts aan de inreisvisumplicht worden onderworpen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 539/2001 of, in voorkomend geval, de nationale wetgeving. Voor de toepassing van deze richtlijn verleent een geldige verblijfskaart als bedoeld in artikel 10 deze familieleden vrijstelling van de visumplicht. De lidstaten verlenen deze personen alle faciliteiten om de nodige visa te verkrijgen. Deze visa worden zo spoedig mogelijk via een versnelde procedure kosteloos afgegeven.

3. (...)

4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Recent nog heeft het Hof van Justitie in het arrest *Diallo* bevestigd dat het vaste rechtspraak is van het Hof dat niet alle derdelanders aan de Burgerschapsrichtlijn rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat ontnemen, maar uitsluitend diegenen die in de zin van artikel 2, punt 2), van die richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit (HvJ 27 juni 2018, C-246/17, *Diallo*, punt 53).

De in artikel 2, punt 2), van de Burgerschapsrichtlijn bedoelde familieleden die aan deze richtlijn rechtstreeks een inreis- en verblijfsrecht ontnemen, zijn enkel de volgende familieleden:

“a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

De situatie van de verzoekende partij is echter niet deze van een echtgenoot van een burger van de Unie, noch deze van een ander derdelands familielid, zoals bedoeld in artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn en dat op grond van deze status van 'familielid van een burger van de Unie' onder het toepassingsgebied valt van artikel 5, lid 2 en lid 4 van de Burgerschapsrichtlijn.

De thans bestreden beslissing betreft immers de weigering van de aanvraag van de verzoekende partij, op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, voor een verblijfskaart van een 'ander familielid van een burger van de Unie'. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet betreft de omzetting van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, p. 20-21).

Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, dat het toepassingsgebied van deze richtlijn vastlegt, luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Burgerschapsrichtlijn voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een inreis- en verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, punt 2) van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, *O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel*, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, *S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G.*, § 34). Bijgevolg zijn enkel de familieleden, gedefinieerd in artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn, de begunstigden van de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een in artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn bedoeld familielid, doch dat zij om een verblijf heeft gevraagd als een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, onder b) van de Burgerschapsrichtlijn (*in casu* gaat het om een aanvraag met het oog op de gezinsherenging met de Nederlandse partner, J.R.).

Aan de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn kan voor derdelanders die een dergelijk ander - niet onder de definitie van artikel 2, punt 2) van de Burgerschapsrichtlijn vallend - familielid zijn van een Unieburger, geen verblijfsrecht worden ontleend. Voor hen dient het gastland, overeenkomstig artikel 3, lid 2 van dezelfde richtlijn, *“overeenkomstig zijn nationaal recht”* enkel de binnenkomst en verblijf te *“vergemakkelijken”*.

Het Hof van Justitie heeft deze zienswijze uitdrukkelijk bevestigd in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C83/11):

“Met betrekking tot de eerste en de tweede vraag, die samen moeten worden behandeld, zij om te beginnen opgemerkt dat richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om alle aanvragen tot binnenkomst

of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door personen die aantonen dat zij familielid „ten laste” zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn.

Zoals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, volgt namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt.

Deze uitlegging vindt steun in punt 6 van de overweging van richtlijn 2004/38, volgens hetwelk „[t]eneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven [...], het gastland de positie [dient] te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van ‚familieleden’ vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.”

Advocaat-generaal Y. Bot heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* op het volgende gewezen:

“Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het is dan ook duidelijk dat de in artikel 47/1 bedoelde “andere familieleden” van een burger van de Unie geen rechten (op binnenkomst dan wel op verblijf) ontleen aan het Unierecht.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts enkel dat “de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing [zijn] op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”. Dat artikel 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is op de ‘andere familieleden’, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het gegeven dat ook de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden in principe over een geldig inreisvisum moeten beschikken.

Deze laatste familieleden kunnen aan deze documentaire voorwaarde eventueel wel ontkomen (mogelijk krijgen zij dan wel een boete), maar dit enkel indien zij “op een andere wijze” bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf rechtstreeks ontleen aan de Burgerschapsrichtlijn. Deze laatste bepaling, hoewel formeel wel op hen van toepassing, is dus onwerkzaam voor de ‘andere familieleden’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, die geen dergelijke rechten genieten en dus nooit dit bewijs kunnen leveren.

De verwijzing naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit is evenmin relevant. Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt met name het volgende:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggrijping wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben aldus enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de voorliggende situatie, zodat de verzoekende partij er niet dienstig kan naar verwijzen. De verzoekende partij bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Nederlandse partner, J.R. Er kan ook niet worden vastgesteld dat in deze situatie de bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit naar analogie moeten worden toegepast. Het Vreemdelingenbesluit bevat immers afzonderlijke bepalingen voor aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit). Zo bepaalt artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken (de Raad onderlijnt). Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dient te weigeren indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een derdelands familielid van een burger van de Unie moet voldoen om een recht op verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen (cf. artikel 40, §4 *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet). Een interpretatie naar analogie van een bepaling van een uitvoeringsbesluit kan sowieso geen afbreuk doen aan bindende voorwaarden die, zoals *in casu*, bij wet zijn voorzien.

Bovendien wijst de Raad erop dat artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk bepaalt dat artikel 45 van datzelfde besluit (*“Het inreisvisum bedoeld in artikel 41, § 2, van de wet, wordt kosteloos en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de dag waarop de aanvrager bewijst dat richtlijn 2004/38/EG op hem van toepassing is, afgegeven”*) niet van toepassing is op de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is ingegeven door dezelfde logica als hoger uiteengezet, met name dat de inreisvisumplicht enkel wordt vereenvoudigd en gefaciliteerd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, *quod non in casu*.

Uit de samenlezing van artikel 47/2 en de artikelen 40bis, §4, eerste lid *juncto* artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit kan dus niet worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat uit de samenlezing van de artikelen 47/2, 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit dient te worden vastgesteld dat bij het ontbreken van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum het ook kan gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet, dat wat onder andere

documenten wordt verstaan wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit waar onder andere wordt gewezen op een al dan niet geldig paspoort, wat zij heeft voorgelegd, dat artikel 41 van de Vreemdelingenwet zelf voorziet in de mogelijkheid dat wanneer zij niet over de vereiste documenten beschikt, zij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet en dat voormelde bepaling nergens voorziet dat de aanvraag kan worden geweigerd louter omwille van het ontbreken van een (geldig paspoort voorzien van een) geldig inreisvisum, dat de artikelen 52 en 47 van het Vreemdelingenbesluit verduidelijken dat ook andere bewijzen van identiteit en nationaliteit kunnen worden aanvaard, waaronder een nationaal paspoort, dat er niet kan worden vereist dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie, een geldig visum wordt voorgelegd, dat haar paspoort dat zij heeft voorgelegd geldig is tot 21 juni 2024 en zij aldus wel degelijk heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1.8. De arresten van de Raad waarnaar de verzoekende partij verwijst, kennen geen precedenterwerking zodat de enkele verwijzing hiernaar niet tot de nietigverklaring kan leiden.

3.1.1.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de door haar geschonden geachte bepalingen van de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40bis; 41, §2 en 47/2 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 47 en 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.1.10. Het eerste middel is ongegrond.

3.1.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Zij meent eveneens dat er sprake is van onbevoegdheid.

3.1.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Verzoeker diende de onderhavige aanvraag in op 23 juli 2020.

Hij werd in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en werd verzocht om ten laatste op 23 oktober 2020 bijkomende documenten over te leggen. Verzoeker legde op 22 oktober 2020 een uitgebreid stukkenbundel met bijkomende documenten over. (zie stukken 6 & 7)

Bij e-mail van 23 oktober 2020 bevestigde de dienst bevolking van de gemeente Ravels aan de raadsman van verzoeker de ontvangst van deze stukken. (zie stukken 6 & 7)

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit voorziet dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Indien wel alle vereiste documenten zijn overgemaakt, voorziet artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister.

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker alle vereiste bewijsstukken heeft overgemaakt.

Het gemeentebestuur van Ravels diende de aanvraag dan ook over te maken aan de gemachtigde van de minister.

Vanaf dat ogenblik – de overmaking van de aanvraag aan de gemachtigde van de minister – beschikt het gemeentebestuur niet meer over enige bevoegdheid terzake.

Het komt alsdan toe aan de gemachtigde van de minister, Dienst Vreemdelingenzaken, om een beslissing te nemen.

De bestreden beslissing werd ondertekend door algemeen directeur C.B. (...) en burgemeester W.L. (...). Los van de vraag of algemeen directeur C.B. (...) terzake überhaupt over enige bevoegdheid

namens de gemeente Ravels beschikt, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing geen beslissing is van de gemachtigde van de minister.

Aldus is de bestreden beslissing genomen door een hiertoe niet bevoegde overheid.

Het middel is gegrond.”

3.1.2.2. De verzoekende partij wijst op artikel 52, §3 en §4 van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat uit het eerste middel is gebleken dat zij alle vereiste documenten heeft overgemaakt, dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag dan ook diende over te maken aan de gemachtigde, dat vanaf dat ogenblik het gemeentebestuur niet meer over enige bevoegdheid ter zake beschikt, dat het alsdan aan de gemachtigde toekomt om een beslissing te nemen, dat de bestreden beslissing werd ondertekend door de algemeen directeur en de burgemeester, dat los van de vraag of de algemeen directeur C.B. ter zake over enige bevoegdheid beschikt, vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geen beslissing van de gemachtigde is en de bestreden beslissing aldus is genomen door een hiertoe niet bevoegde overheid.

3.1.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij binnen de vooropgestelde termijn geen paspoort met een geldig inreisvisum heeft voorgelegd overeenkomstig artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel en herhaalt dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij haar aanvraag en niet aantoonst dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig betogen, onder verwijzing naar het eerste middel, dat zij alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Bijgevolg is haar betoog dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag dan ook diende over te maken aan de gemachtigde, dat vanaf dat ogenblik het gemeentebestuur niet meer over enige bevoegdheid ter zake beschikt, dat het alsdan aan de gemachtigde toekomt om een beslissing te nemen, dat de bestreden beslissing werd ondertekend door de algemeen directeur en de burgemeester, dat los van de vraag of de algemeen directeur C.B. ter zake over enige bevoegdheid beschikt, vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geen beslissing van de gemachtigde is en de bestreden beslissing aldus is genomen door een hiertoe niet bevoegde overheid, evenmin dienstig.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken. Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dient te weigeren indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Gezien zij niet het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond, daar zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde en niet meer over enige bevoegdheid ter zake beschikte. Zij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing die genomen werd door de burgemeester van de gemeente Ravels genomen werd met miskenning van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of door een onbevoegde overheid. Het loutere feit dat de bestreden beslissing eveneens werd ondertekend door de algemeen directeur C.B. doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

3.1.2.4. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van onbevoegdheid.

3.1.2.5. Het tweede middel is ongegrond.

3.2. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Onder de bespreking van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd aangetoond dat de bestreden beslissing niet kon besluiten tot een beslissing tot weigering van verblijf.

Aangezien de eerste bestreden beslissing hiertoe niet kon besluiten, kon aan verzoeker geen bevel gegeven worden om het grondgebied te verlaten.

Er dient immers eerst te worden geoordeeld over de aanvraag tot verblijf alvorens desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen.

Vermits de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd, ligt een dergelijke beslissing niet voor.

Aldus wordt de motiveringsplicht geschonden.

Het middel is gegrond.”

3.2.1.2. Gelet op het feit dat de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bespreking onder punt 3.1., niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten onrechte een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen, maakt zij evenmin aannemelijk dat haar dan ook geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

Nu uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verzoekende partij een gegrond middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft aangevoerd, maakt zij evenmin aannemelijk dat het bestreden bevel vernietigd dient te worden.

3.2.1.3. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen geschonden zijn.

3.2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Zij meent eveneens dat er sprake is van onbevoegdheid.

3.2.2.1. Het tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Onder de bespreking van het tweede middel van de eerste bestreden beslissing werd aangetoond dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde van de minister.

Artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit voorziet dat het gemeentebestuur de aanvraag weigert indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste documenten heeft overgemaakt.

Indien wel alle vereiste documenten zijn overgemaakt, voorziet artikel 52, §4 van het vreemdelingenbesluit dat het gemeentebestuur de aanvraag overmaakt aan de gemachtigde van de minister.

Slechts in het geval van artikel 52, §3 vreemdelingenbesluit kan het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren. Het gemeentebestuur beschikte in casu evenwel over geen bevoegdheid meer om in toepassing van artikel 52, §3 vreemdelingenbesluit verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

De enige bevoegdheid waarover het gemeentebestuur alsdan nog beschikte is bepaald in artikel 52, §4, tweede lid vreemdelingenbesluit en voorziet dat een verblijfkaart van een familielid van een burger van

de Unie wordt afgeleverd, indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet.”

3.2.2.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij binnen de vooropgestelde termijn geen paspoort met een geldig inreisvisum heeft voorgelegd overeenkomstig artikel 40bis, §4 en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en herhaalt dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd bij haar aanvraag en niet aantoont dat *in casu* ten onrechte werd vooropgesteld dat zij een geldig inreisvisum diende voor te leggen.

Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij bij haar aanvraag alle vereiste documenten heeft overgemaakt. Zoals ook blijkt uit de bespreking van het tweede middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, waarnaar de verzoekende partij verwijst, toont zij niet aan dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient over te maken. Artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat *“indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, (...) het gemeentebestuur de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

Gezien zij niet het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond, daar zij geen geldig inreisvisum heeft voorgelegd, toont de verzoekende partij niet aan dat het gemeentebestuur van Ravels de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde en niet meer over enige bevoegdheid ter zake beschikte om in toepassing van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de enige bevoegdheid waarover het gemeentebestuur alsdan nog beschikte bepaald is in artikel 52, §4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat het bestreden bevel genomen door de burgemeester van de gemeente Ravels genomen werd met miskenning van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of door een onbevoegde overheid.

3.2.2.3. Een schending van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van onbevoegdheid.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.1. Haar derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikel 41, § 2 in fine vreemdelingenwet voorziet dat als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijping over te gaan, in de gelegenheid moet stellen binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

In de bestreden beslissing wordt onmiddellijk overgegaan tot een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat verzoeker een bijkomende gelegenheid krijgt zoals voorzien in artikel 42, § 2, in fine vreemdelingenwet.

Hiermee schendt de bestreden beslissing artikel 41, § 2 in fine vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

3.2.3.2. De Raad kan *in casu* dienstig verwijzen naar de bespreking van het eerste middel tegen de beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden (punt 3.1.). Hij herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier (bijlage 19ter, zie *supra*) blijkt dat de verzoekende partij drie maanden de tijd kreeg om een geldig inreisvisum voor te leggen, daar de bijlage 19ter dateert van 23 juli 2020, zij verzocht werd om binnen de drie maanden en ten laatste op 23 oktober 2020 onder meer een geldig inreisvisum voor te leggen en de bestreden beslissing werd genomen op 3 november 2020. Er kan derhalve niet worden gesteld dat aan de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen, dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen. De verzoekende partij maakt met haar betoog en verwijzing naar artikel 41, §4, *in fine* van de Vreemdelingenwet, geenszins aannemelijk dat zij die reeds bij de afgifte van de bijlage 19ter op de hoogte werd gebracht van het ontbreken van een geldig inreisvisum en een termijn van drie maanden werd toegekend om onder meer dit bewijs voor te brengen, nog een bijkomende gelegenheid diende te krijgen om de vereiste documenten te verkrijgen.

Artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet voor het overige enkel nog in één alternatief, met name dat het familielid “*op andere wijze [laat] vaststellen of [...] bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet*”. Dit alternatief is *in casu* echter niet aan de orde, nu de verzoekende partij om een verblijfsrecht heeft verzocht in functie van haar Nederlandse partner, J.R., en zij in deze hoedanigheid niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

3.2.3.4. Een schending van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.5. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER